

Universitätsbibliothek Wuppertal

Epistolæ obscvrorvm virorvm

cvm inlvstrantibvs adversariisqve scriptis

Textvs

Hutten, Ulrich von

Lipsiæ, 1864

30. Ioannes Schnarholtzius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-976](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:468-1-976)

30.

Profundissimo necnon illuminatissimo magistro
 Ortvinus Gratio
 theologo, poetæ, et oratori in Colonia,
 domino ac præceptoris suo observandissimo
 Ioannes Schnarholtzius
 mox licentiandus
 salutes exuberantissimas dicit,
 cum sui humilima commendatione ad mandata.

Cordialissime necnon profundissime Magister Ortvinus: ego Ioannes Schnarholtzius, mox licentiandus in theologia in alma universitate Tubingensi, vellem libenter loqui cum vestra dignitate; sed timeo quod est irreverentialitas, quia vos estis ita doctus, et tam magnè reputationis in Colonia, quod nullus debet ad vestram dignitatem accedere, qui prius non bene prævidit se, quia scriptum est: 'Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?' Sed vos estis humili, et scitis vos humiliare, secundum quod dicit scriptura: 'Qui se humiliat exaltabitur, et qui se exaltat humiliabitur'. Ideo volo deponere pudorem, et cum dominatione vestra audacter loqui, sed tamen cum qua decet reverentia. Ego audivi nuper prædicare hic a quodam magistro de Parrhisia in magna audiencia in festo ascensionis domini, qui præmisit tale thema: 'Ascendit deus cum iubilatione', et fecit unum bonum sermonem, quem omnes laudaverunt audientes, et fleverunt, meliorantes se ex illa prædicatione. Ipse in secunda parte sue collationis induxit duas conclusiones valde magistralis et subtiles. Prima fuit quando dominus ascendit in altum cum elevatis manibus, tunc apostoli et beata virgo steterunt et clamaverunt cum tanta iubilatione usque ad rauicitatem, ut impleretur prophetia que dicit: 'Clamaverunt et rauæ factæ sunt voces eorum'. Et probavit quod iste clamor fuit letitialis, et necessarius in fide catholica, teste domino dicente in evangelio: 'Amen, amen, dico vobis, si isti tacebunt, lapides clamabunt'. Ipsi clamaverunt omnes charitable cum magno zelo; præcipue tamen beatus Petrus qui habebat unam tubalem vocem, ut testatur David: 'Iste pauper clamavit'. Ipsa beata virgo non clamavit, sed deum laudavit in corde suo, quia novit bene quod ista omnia deberent fieri, sicut ei prædictus angelus. Et quando apostoli ita unanimiter cum iubilatione et devotione clamaverunt, venit unus angelus de celo, et dixit eis: 'Viri Galilei, quid hic statis et clamatis, et aspicitis in celum? Hic Iesus qui assumptus est in celum, sic veniet quem-

³ Gra. 3.   ⁵ preceptor 2.   ⁹ sua 2.   ¹¹ licēiandus 2.   ¹⁵ Amici 3.

²⁶ . Tunc 1...3.   ³¹ . Precipue 1...3.

admodum vidistis eum'. Et hoc factum est, ut impleretur scriptura quæ dicit: 'Clamaverunt iusti, et dominus exaudivit eos'. Secunda conclusio extitit magistralior, et talis in sui forma: Filius hominis voluit habere suam passionem, sepulturam, resurrectionem in Hierusalem, quæ est in centro terre, quod omnes regiones scirent de eius resurrectione, et quod nullus gentilis posset se excusare cum sua heresi et dicere: 'Ego nescivi quod dominus resurrexit a mortuis'. Quoniam ergo quod est in medio, omnes videre possunt qui sunt circa medium, et quod nullus incredulus haberet unum parvum refugium excusationis, in illo loco ubi dominus ascendit, est in centro et in medio terre, ac ibi pendet una campana quam omnis mundus audit, et quando ipsa pulsat, tunc dat horribilem sonum de extremo iudicio, et de ascensione domini; et quando pulsat, etiam surdi audiunt. Deduxitque multa corollaria ex illa conclusione, quam didicit in Parrhisia. Sed quando cessavit prædicare, tunc quidam magister de Erphordia voluit eum reprehendere, sed stetit cum confusione. Vos debetis mibi ostendere libros ubi ista materia habetur, et volo emere. Datum ex Basilea apud Beatum Rhenanum, qui est vester amicus.

31.

Bartholomæo Colpio

baccalauro theologiæ formato ordinis Carmelitarum

Willibrordus Niceti

ordinis Wilhelmitarum cursor in theologia

autoritate reverendissimi generalis in ordine

sese commendat cum salute.

Quot in mari sunt gutte, et quot in Colonia sancta begutte,

Quot pilos habent asinorum cutes, tot et plures tibi mitto salutes.

Venerabilis domine Carmelita Colpe, ego scio quod estis de optimo ordine, et habetis multas indulgentias a sede apostolica, et quod nullus ordo vestro ordini potest prevalere, quia potestis varios casus absolvere in confessione, quando videlicet confitentes sunt contriti et compuncti, et volunt communicare. Ideo volo a dominatione vestra interrogare unam questionem theologicalem, quam vos bene potestis determinare, quia estis unus bonus artista, et scitis bene prædicare, et habetis unum bonum zelum, et estis conscientiosus; et cum hoc audio, quod habetis unam magnam liberariam in vestro conventu, in qua sunt multi libri in sacra scriptura, in philosophia, et in logica, et in Petro Hispano. necnon qui-

⁷ : qñ 1...3. ⁹ . In illo loco 1...3. voluit ille locus. ¹² . Et qñ 1...3.²¹ Neceti 2. ³⁶ loica 3. et in] iā 1. & iā 2. iam 3. . Nec non 1.3. Necnō 2.